

**R. P. Georgii De Rhodes Avenionensis, È Societate Iesv,
Philosophia Peripatetica, Ad Veram Aristotelis Mentem**

Rhodes, Georges de

Lvgdvni, 1671

Sect. j. Quidditas generationis substantialis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95638)

per antiperistasin frigidum densatur, ut sit in grandine.

Calidum item aliquando liquat per se, aliquando per accidens. Per se, quia rarefacit partes frigore constrictas; sic enim soluitur glacies disjunctis partibus terrestribus, quæ aqueas partes continebant. Liquat per accidens, quando per antiperistasin cogit partes frigidas, à quibus humor diffilatur in vaporem.

Frigidum denique humidum per se liquefacit sal & nitrum, quia subit eorum poros, sicque distinguit partes terrestres exsiccatas, & in vnum coactas vi caloris. Liquefacit quoque interdum per accidens, quia frigore calidum expellitur, cuius vi efficitur crassitudo, ut in spermate.

Colliges primò, ea corpora, quæ plurimùm habent aëris cum lentore quodam, ut oleum, crassescere à calido & frigido, quia resoluuntur aquosæ aliquæ partes; sed nunquam durefcere, quia parum habent terræ: idem accidit melli; acetum verò nec crassescit, nec durefcit.

Colliges secundo, ea in quibus aqueus humor propter coagulationem & plures partes terrestres ita constipatus est, ut ab igne dissolui nequeat, mollescere tamen, imò etiam liquefcere, si fuerit ignis vehementior.

Colliges tertio, lapides quibus pori rari sunt, & in omnem partem diffusi, esse frangibiles; quibus verò crebri sunt & frequentes, esse comminibiles. Ligna, quorum pori sunt in longum protracti, partesque glutino tenaci compactæ, in longum scindi possunt, non frangi. Quæ sunt terrea, si lentorem habent, malleo extendibilia sunt. Quibus in humido aqueo glutinoso plurimùm est admixtum aëris, & parum terræ, fingi possunt in diuersas formas, ut cera. Aquea vaporem emittunt ad ignem apposita: aërea fumum & suffutur: vinctuosa nidorem, ut oleum; fuliginem ea quæ cum aëre ac lentore plusquam modicum habent terrestribus partibus.

DISPUTATIO II.

Ordine XI.

De generatione substantiali, & corruptione corporis mixti.

DIXI hæcenus de alteratione, quæ medium est ad productionem substantialem ipsius mixti; nunc generatio ipsa sequitur, qua incipit existere substantia noua coalescens ex pluribus; & tamen vnius essentia, vnius formæ, vnius materia. Primum ergo generationem ipsam & corruptionem vniuersim considero: secundo generationem ipsius mixti, siue mixtionem cum suis principiis, causis & proprietatibus.

QVÆSTIO I.

De generatione & corruptione substantiali in vniuersum.

PRincipia earum & causas tradebam initio tractatus primi; nunc quidditas vtriusque super-

est; deinde vtrum fiat in generatione resolutio vsque ad materiam primam; denique, an & quomodo naturaliter reparari potest res semel corrupta.

SECTIO I.

Quidditas generationis substantialis.

Generationis nomen interdum sumitur latissime pro qualibet productione substantia, interdum strictissime pro sola productione viuentium, interdum valde proprie pro qualibet productione substantia ex subiecto. Sumitur nunc generatio in hac significatione vltima, quariturque primò de illius existentia, siue an sit: secundo de illius definitione propria: tertio quales sint termini eius, tum formalis, tum totalis.

§. I.

Vtrum detur generatio substantialis proprie dicta.

Negarunt plerique veterum, dari generationem ullam substantialem, sed solam alterationem, ut testatur Aristoteles lib. 1. textu 1. & nunc eandem doctrinam profus exsolentam, & abrogatam iterum inuenerunt quidam recentiores Philosophi, rem dicentes vix credibilem, & risu dignam; quod nimirum nulla sit substantia mixta, in qua non existant realiter formæ omnes, quæ induci possunt in hanc materiam; eas enim non de nouo produci volunt, sed educi ex hac materia, & quasi extricari, sepultaque, & quasi confusas esse ibi formas omnes, donec in materiam inducantur dispositiones, quibus positis illæ formæ suam possunt explicare activitatem: vel certè nihil omnino nisi figmentum logicum, aut metaphysicum esse formas substantiales distinctas à materia, sed illas non esse aliud quam certam combinationem, compositionem, & confusionem minimorum corporum, quorum varia configuratio & conformatio facit totam in rebus diuersitatem. Sic enim censent noui Aristotelis aduersarij, dum statuunt nulla esse in rebus omnibus mixtis corpora, præter quatuor elementa, ut retuli 2. Physicorum, & reieci.

Dico primò, certum omnino, & compertum esse, quod detur generatio substantialis in rebus, adeò ut nouæ quotidie formæ producantur, & aliæ profus intereant.

Ratio est, quia dantur in rebus subalternaribus formæ substantiales: illæ non existunt omnes simul in eadem materia, sed in ea sibi mutuo succedunt per veram generationem & corruptionem substantialem: ergo dantur in rebus generatio substantialis & corruptio.

Maiorem probabam tractatu 1. vbi pluribus argumentis ostensum est, admittendas esse in rebus formas substantiales, quia corpora naturalia substantialiter specie differunt, ut constat ex diuersis eorum proprietatibus: non differunt per materiam: ergo est necesse ut differant per formam substantialem. Deinde videmus corpora in suis læsa proprietatibus, ad priorem redire statum, & reparare id quod prius amissum erat: hoc non accidit nisi propter formam substantialem diuersam; nam id quod est radix proprietatum, non est accidens, sed substantia & essentia ipsa rei: ergo dantur in rebus formæ quæ sunt substantia. Deinde accidit aliquando, ut destructo vno acci-

vidente destruitur aliud, quod non habet ullam cum eo connexionem; in animalibus v. g. quaecunque corrumpuntur ex causa, videmus perire semper virtutem sensitivam, virtutem motivam, & alia huiusmodi; illa non corrumpuntur per introductionem contrarij, ut patet: ergo corrumpuntur ad corruptionem principij alicuius substantialis, quod necessario forma est. Certum igitur est dari formas substantiales.

Quod autem formae substantiales non existant omnes simul in eadem materia, sed in ea sibi succedant mutuo, ita ut aliae fiant, aliae intereant, non egeret vlla probatione, nisi viderem negari ab eruditissimis Recentioribus, quorum ego vel mentem non assequor, vel non possum satis mirari doctrinam. Nunquid enim in lapide, in ligno, in ferro sunt omnes animae animi, animae quadrupedum, animae omnium plantarum, & formae metallorum? Hoc sane risu dignius est quam refutatione: repugnat enim omnibus principijs Metaphysicis, Physicis, & iudicio ipsorum sensuum. Primum enim hinc sequeretur, quod corpora naturalia inter se non differrent, nisi accidentaliter; omnia enim similem haberent essentiam, & formas substantiales omnino similes. Contrarium autem est omnino certum, quia cum certas habeant proprietates omnino diversas, sine quibus existere nullo modo possint, necesse est etiam ut diversas habeant essentias. Secundum sequeretur, quod idem corpus haberet formas infinitas simpliciter; haberet enim formas omnes possibiles, quas constat esse infinitas, nisi forte dicant formam unicam esse rerum omnium, quam appellaverunt veteres Philosophi *animam mundi*; quod esse falsum, tum in Philosophia, tum in Fide, docebam initio tractatus 2. Tercio sequeretur, nullam esse rem in mundo unius essentiae, sed nihil esse quod infinitas non habeat essentias, cum infinitas habeat formas. Quarto nulla est forma, quae possit esse in materia sine suis proprietatibus & dispositionibus necessariis: nam ubi est ignis, ibi etiam producit calor; ubi est aqua, ibi frigus producit per emanationem: si ergo sunt formae omnes in materia, non est maior ratio cur producat in aqua frigus per emanationem, quam calor; imò produci debent per emanationem frigus & calor, cum aliae formae calorem exigant, aliae verò frigus. Quinto sequeretur, quod cum anima rationali essent aliae infinitae formae in eadem materia; hoc autem absurdum est, quia sic anima illa superueniret enti iam completo, & esset accidens: & sanè quomodo audient homines cordati dicere, quod quilibet homo animam habet equi, bouis, & cameli, & asini; atque adeo quilibet homo est substantialiter equus, bos, camelus, & asinus. Sexto denique (dies enim mihi deficeret si cetera velim persequi) omnia indicia quae suadent produci animam rationalem in homine, & eam excedere à materia, suadent etiam produci de nouo, & extingui alias formas: tam enim incipiunt esse in equo genito proprietates equi, quam incipiunt esse in homine genito proprietates hominis; sed idè dicitur produci de nouo anima humana, quia videmus de nouo proprietates hominis esse in tali subiecto: ergo incipit de nouo esse in equo genito forma equi, quia videmus in eo subiecto proprietates equi, quae prius non erant. Quæro autem ab istis novis dogmatibus assertoribus, quo argumento probent id quod tam serio affirmant? Nunquid enim habent rationem quæ demonstret iudicium quod arguat, experientiam quæ conuincat. Commentum

R. P. de Rhodes curs. Philosoph.

A autem illud de combinatione corpusculorum iisdem argumentis refellitur; negant enim Authores isti formas omnes substantiales, quarum existentia satis demonstrata est, & quæ opponi possunt, disiecta.

§. II.

Generationis substantialis propria definitio.

Dico secundò, generationem substantialem, ut conuersio est, propriè definitur ab Aristotele textu 2, est mutatio totius in totum, nullo sensibili remanente ut subiecto eodem.

Primum dixi definitur generationem, ut conuersio est; potest enim sumi generatio, primum prout vnica est simplex mutatio, cuius terminus à quo est priuatio, & terminus ad quem est forma; sic enim præscinditur omnino à corruptione. Secundò prout vnà cum corruptione constituit vnā conuersionem, in qua duæ sunt simplices mutationes; conuersio enim dicit essentialiter corruptionem vnus, & alterius productionem: hoc posteriore modo definitur hic generatio, non autem priore.

Secundò dixi, quod generatio mutatio est; ubi nomine *mutationis*, significatur transitus à quodam in quoddam: illud enim dicitur mutari quod ex vno termino transit ad alium; ideoque solum subiectum quod manet idem sub termino, tum incipiente, tum desinente, maximè propriè mutari dicitur. Terminus ad quem, præsertim totalis, dicitur generari; forma materialis generari etiam dicitur, non ut totum genitum, sed ut pars totius. Terminus à quo dicitur conuerti, quamuis etiam iste dicatur mutari quādo positius est; dicitur enim quod album mutatur in nigrum; & in Venerabili Sacramento dicimus mutari panem in corpus Christi: unde dicit Aristoteles, esse mutationem *totius*, idest compositi, quod corrumpitur, id est termini à quo. Neque verum est, quod omne quod mutatur, manet idem sub utroque termino.

Neque dicas: Generatio mutatio est: ergo terminus ad quem mutatur, si generatur.

Resp. enim esse mutationem totius in totum, idest mutationem compositi corrupti; non autem compositi geniti. Quod ergo generatur, non mutatur, sed quod corrumpitur.

Tercio dixi, generationem esse mutationem totius in totum; idest compositi substantialis in compositum substantiale: nam in conuersione quam definimus, corrumpitur compositum vnum substantiale; alterum verò producit. Sufficit autem ad corruptionem compositi, dissolutio vniouis, etiamsi neque materia, neque forma pereat. Per hoc ergo conuersio distinguitur à generatione præcisè sumpta, cuius terminus à quo priuatio est, non autem compositum. Definitur autem huiusmodi generatio, mutatio à priuatione formae substantialis ad formam substantialem in materia; præscindit enim à corruptione, fieretque si materia existens sine omni forma, nouam inciperet habere formam; estque facta eo modo quando primum Deus cælum creauit & elementa: non enim illa facta sunt per creationem propriè dictam, sed per generationem, materia verò sola creata est; generatio enim actio est, quæ ita fit in materia ut non possit esse sine materia: creatio fit in materia, sed esse sine illa potest.

Quartò dicitur mutatio totius in totum, nullo sensibili remanente, ut subiecto eodem; ut significetur nullum subiectum sensibile remanere in conuersione; nomine autem subiecti sensibilibus intelligitur compositum substantiale completum, quia nimirum accidentia sensibilia debentur toti ut fini cui, & ut subiecto denominationis: non enim

Duplex acceptio generationis.

Mutat

Totius in totum.

Nullo sensibili remanente.

G g enim

enim dicimus materiam esse calidam, sed ignem. Significatur ergo quod in conuersione compositum substantiale, quod prius erat, destruitur, ut si distinguatur ab alteratione, in qua compositum manet idem substantialiter, & ab vno termino transit ad alium.

Tres conditiones conuersionis.

Ex quibus colligitur primò, tres esse conditiones præcipuas veræ conuersionis, de quibus differunt fusiùs Theologi agentes de conuersione panis in corpus Christi in Venerabili Sacramento. Prima enim conditio est, ut duos habeat terminos positiuos, quorum alter sit terminus à quo, & desinat; alter terminus ad quem, & incipiat: sic enim distinguitur à simplici generatione, in qua nihil perit; ab annihilatione, in qua nihil manet; à translocatione, in qua nihil noui producit. Altera conditio est ut inceptio vnius termini positui, & desinitio alterius ita connectantur, ut vna pendeat ab alia, & vni eius efficiatur, cum enim v. g. aer acquirit lumen, & eodem tempore amittit sonum, nemo dicat quod sonorum conuertitur in lumen; quia introductio luminis non causat desitionem soni. Tertià demùm conditio est, ut detur aliquid positiuum vtrique termino commune, in quo, vel sub quo illi termini sibi mutuo succedant, alioqui non se mutuo expellent propter impossibilitatem, alioqui deesset dependentia illa & connexio, de qua dixi. Tale porro tertium in conuersione naturali est materia prima, in qua cum duæ formæ simul esse nequeant, necesse est ut adueniente vna decedat altera. Sed ad rationem conuersionis non est necesse ut materia prima maneat; satis enim est ut detur tertium aliquod, sub quo termini habeant impossibilitatem; ita ut hoc ipso quod vnus talis terminus ponitur sub tali tertio, necesse sit alterum abscedere; sic enim reperitur in illo tertio tota ratio propter quam materia fundat veram conuersionem. Transubstantiatio itaque sacramentalis conuersio est, sed non est generatio, quia in ea non sola perit forma, sed etiam materia; ideoque non seruatur idem subiectum sub vtroque termino.

§. III.

Quinam sint termini proprii generationis substantialis.

Conclusio
trimembris.

Dico tertio, nullam esse generationem substantialem, cuius terminus à quo positiuus non sit compositum, quod destruitur; priuatiuus, non esse, seu carentia formæ genitæ: terminus ad quem totalis, & ut quod, compositum substantiale productum de nouo; terminus ad quem formalis, partim vni, partim etiam forma. Tres sunt partes conclusionis.

Terminus
à quo.

Prima & secunda faciles sunt; terminus enim à quo, est id quod destruitur generatione; destruitur autem compositum aliquod substantiale in omni conuersione, & desinit priuatio tum formæ, quæ inducitur in materiam; tum etiam vniouis. Ergo in omni conuersione duplex datur terminus desinens. Terminus verò ad quem, in omni generatione alter appellatur *formalis*, alter *totalis*. Terminus formalis est id ratione cuius dicitur aliquid generari, siue is qui immediatè accipiens esse per generationem, dat esse composito. Terminus totalis est is, qui propriè affirmatur generari, sicut in homine manus dicitur qua ope-

Terminus
ad quem
totalis.

A ratur; homo verò est operans: ratio autem cur in generatione substantiali, requiratur terminus formalis præter totalem, est quia compositum, qui est terminus totalis, non fit secundum se totum: ergo necessariò datur aliquid quod est ratio generationis, quod appellatur terminus formalis.

Itaque terminus totalis generationis est is qui generatione præcipuè intenditur: huiusmodi sine dubio est compositum, cum quodlibet intendat præferim producere sibi simile: ergo compositum terminus est totalis; solum enim illud dicitur generari, cum nihil illius præexistat, ut in homine genito; forma tamen non generatur.

B Tertia pars eget explicatione, dixi enim terminum formalem generationis neque solam esse vniouem, neque solam formam, sed vtramque, licet diuerso modo, saltem in composito humano, in quo sola vniou est terminus formalis productus, forma verò est terminus formalis solum communicatus: in compositis purè materialibus, tum vniou, tum forma termini sunt formales producti. Video autem meram hanc esse controuersiam de nomine; Vaquez enim solam formam vult esse terminum formalem; Suarez verò solam dicit esse vniouem; ego neutri assentior.

Primò enim quod vniou terminus sit formalis generationis, probatur, quia illud quod accipit esse per generationem, & quo posito statim habetur compositum, terminus est formalis generationis; cum enim generatio sit actio, necesse est ut per eam fiat aliquid, & accipiat esse: vniou autem huiusmodi est, quia est id quo forma vniuitur materiæ, & quod immediatè constituit compositum: ergo vniou est terminus formalis generationis, quæ sola etiam producit in generatione hominis.

C Secundo, quod etiam forma sit terminus formalis, saltem communicatus, probatur, quia ille terminus, per quem generans formaliter assimilatur sibi passum, est terminus formalis generationis; hoc enim est quod intendit: sed generans per formam assimilatur sibi passum: ergo forma est terminus formalis. Deinde terminus totalis humane generationis est homo: ergo terminus formalis est is quo fit, & quo constituitur homo per generationem: illud sine dubio est forma: ergo forma est terminus formalis.

D Obicitur primò, Terminus formalis generationis est is, qui constituit compositum in tali lectio esse specifico; sola forma constituit compositum in tali esse specifico, vniou verò non est nisi conditio sine qua forma non illud constitueret; forma enim non posset constituere compositum nisi vniueretur, sicut calor non posset calefacere, nisi approximaretur: ergo sola forma est terminus formalis, non autem vniou.

E Resp. terminum formalem generationis non esse solum illud quod constituit compositum; est enim præterea id quod proximè attingitur, & fit per ipsam generationem, & quo mediante generatio attingit terminum vltimatum. Negatur etiam quod vniou sit solum conditio sine qua non; est enim causalitas, quia influit, & ab ea compositum habet formaliter rationem compositi, siue vniui; hoc autem non habet approximatio, quæ non influit, neque constituit compositum.

Obicitur secundo. Id quod existit ante generationem, non potest esse terminus generationis; non enim transit de non esse ad esse; neque vlla poterit dari ratio cur materia non sit terminus generationis.

Quaest. I. Sect. II. de Corrupt. substantiali. 351

generationis, si est æquæ de essentia compositi: sed anima rationalis existit ante generationem, saltem prius naturâ: ergo illa non est terminus generationis.

Resp. id quod existit ante generationem, esse non posse terminum formalem productum, sed esse posse terminum communicatum. Ratio cur forma terminus sit generationis, non autem materia, est quia terminus totalis non constituitur formaliter in tali specie per materiam, sed per formam.

Tertia ob-
iectio.

Obiicitur tertio, quando per generationem producit compositum materiale, actio qua producit vnio, deberet distingui ab actione qua producit forma: hoc autem absurdum est, quia actio per quam producit forma in materia, non est vlllo modo separabilis ab actione qua producit vnio: ergo generatio non habet duos terminos formales.

Resp. probabilius aliâs visum esse, quod educio formæ à materia duplicem includit actionem; alteram qua producit vnio, alteram qua producit forma.

Ratio est, quia vbi sunt duæ entitates numero distinctæ, ibi non potest esse vnica numero actio: vnio & forma sunt entitates distinctæ (vt probati aliâs:) ergo non sunt per vnica numero actionem. Probat maior, quia vbi est diuersa entitas, ibi diuersa est acceptio entitatis: actio autem est acceptio entitatis: ergo vbi diuersa est entitas, diuersa etiam actio est. Neque fieri potest vt eadem res sit modus rerum distinctarum, vt probati aliâs.

Neque obstat quod actio productiua formæ in materia, separari non potest ab actione productiua vnionis; verum enim est, quod separari non potest ab ea collectivè ac indeterminatè sumptæ; potest tamen separari ab ea sumpta distributivè ac determinatè: idest actio qua forma producit, non potest separari ab omni actione, qua producit vnio; sed separari tamen potest ab hac & ab hac determinata: sicut creatura existens separari potest ab hac & ab hac dependentia, sed separari non potest ab omni. Forma non potest esse in materia sine aliqua vnione, sed esse potest sine hac & illa. Debet itaque distingui hæc propositio: *Per eandem actionem forma producit, per quam fit in subiecto*; per eandem actionem *parialem*, concedo; per eandem *totalem*, nego; quia actio totalis qua producit forma in materia, includit duas actiones partiales.

SECTIO II.

Quidditas corruptionis substantialis.

Genesis sequitur Exodus, idest, vt aptè luse Nyssenus, generationem corruptio, quæ primum debet definiti, secundò inquiri debet, vtrum sit actio positiva, tertio vtrum sit naturalis, quarto quomodo connexa sit cum generatione, quinto an sit illa prior, an posterior.

Corruptio-
nis definitio.

Dico primò, corruptionem rectè definiti, *Est mutatio à forma substantiali ad priuationem formæ substantialis in materia.*

Primò dicitur *mutatio*, quia per corruptionem aliter materia se habet quàm antè illam; aliquando autem materia se aliter habet, eo quod acquirit aliquid reale; aliquando se aliter habet, eo quod amittit aliquid; quæ vocatur mutatio priua-

R. P. de Rhodes curs. Philosoph.

tiua. Huiusmodi mutatio est corruptio, quam idè dixi esse *mutationem à forma substantiali ad eius priuationem in materia*. Sic enim differt à generatione, cuius terminus ad quem est esse formæ; corruptionis autem terminus ad quem est non esse formæ. Deinde differt ab annihilatione, quæ desitio est entis in nihilum, idest ita vt nihil remaneat talis entis: annihilatio enim est desitio entis independentis à subiecto: vel certè desitio est tum subiecti, tum formæ; corruptio verò desitio est solius formæ dependentis à subiecto; in ea enim subiectum manet destructa forma. Vtrum verò in Eucharistica consecratione substantia panis dici debeat annihilari, & vtrum corpus ipsum dici debeat corrumpi, quando species sacramentales corrumpuntur, dixi agens de Eucharistico Mysterio; neutrum enim verum est, quia non annihilatur substantia panis, cum in aliud conuertatur, & maneat eius accidentia; neque Christi corpus annihilatur, cum esse suum alibi retineat; neque corrumpitur, cum non pereat forma manente materia. Sed de hoc alibi.

Dico secundò, corruptionem non esse actionem positivam, licet eam naturaliter semper adiunctam habeat.

Ratio est, quia dupliciter fieri potest priuatio, cuius fieri corruptio est. Primò ita vt sequatur ex productione rei quæ fit, vt cum introducto frigore in aquam calor expellitur. Secundò fieri potest priuatio per se solam, vt cum aer ex tenebroso fit lucidus; tunc enim priuatio eo ipso fit, quòd nihil fit. Corruptio itaque substantialis naturaliter fit eo priori modo; cum enim præsupponat semper formam aliquam in materia, semper etiam habet adiunctam actionem aliquam, per quam inducitur noua forma, & expellitur prior forma: sed ipsa corruptio positiva non est actio, quæ per se immediatè non potest tendere ad non esse; actio enim positiva terminum necessariò habet positivum: corruptio per se immediatè tendit ad non esse: ergo corruptio non est per se actio positiva, sed coniuncta semper est actioni positivæ. Deinde actio est influxus; nemo autem influere potest non esse: ergo non potest actio terminari ad non esse: sed non esse fit eo ipso quod nihil fit.

Obiicitur. Vbi est agens, ibi est actio: sed corruptio causatur semper ab aliquo agente: ergo corruptio est actio. Deinde vbi non est actio, ibi non est contrarietas: sed corruptio fit per contrarietatem: ergo est actio.

Obiectio.

Respondet distinguendo primam maiorem. Vbi est agens aliquid produciens, ibi est actio, concedo; vbi est agens desinens agere, ibi est actio, negatur. Corruptio per se non causatur ab aliquo agente producente aliquid, sed causatur per se ab agente quod desinat agere: per accidens autem causatur ab agente quod producit aliquid impossibile, idè corruptio semper adiunctam habet actionem terminatam ad aliquid impossibile cum forma quæ corrumpitur: sed ipsa non est actio; vnde distingui aliter posset illa maior. Vbi est agens, ibi est actio quæ terminetur ad formam corruptam, nego; quæ terminetur ad formam cum ea impossibilem, concedo. De contrarietate ratio eadem est; ibi enim non est contrarietas, vbi non est actio terminata ad aliquid impossibile; sed non est necesse vt sit actio terminata ad formam ipsam corruptam.

Gg 2

Dico